

Mál nr. 325/2021**M og
V vegna slysatryggingar ökumanns og eiganda bifreiðarinnar A****Ágreiningur um greiðslu kostnaðar vegna álitserðar Örorkunefndar.****Gögn.**

Málskot, móttækið dags. 26.08.2021, ásamt fylgiskjölum 1-16.

Bréf V, dags. 22.09.2021.

Viðbótarathugasemdir M, dags. 23.09.2021.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að hinn 19. apríl 2019 hafi M slasast við akstur á A. Ekki var ágreiningur um bótaskyldu sem slíka, og leituðu M og V sameiginlega mats á afleiðingum slyssins á heilsufar M. Matsgerð hafi legið fyrir 6. júlí 2020, og samkvæmt henni hafi varanlegur miski verið 7 stig og varanleg örorka 7%. M hafi talið afleiðingar slyssins vanmetnar og óskað eftir því við örorkunefnd að málið yrði tekið til meðferðar hennar. V hafi fengið afrit þeirrar beiðni og boðun á matsfund. Niðurstaða Örorkunefndar hafi legið fyrir hinn 11. apríl 2021, og samkvæmt henni sé varanlegur miski M vegna slyssins 8 stig og varanleg örorka 8%. Í kjölfarið hafi M gert kröfu á hendur V um að félagið greiddi bætur til samræmis við niðurstöðu nefndarinnar. Auk þess hafi verið gerð krafa um greiðslu vaxta, lögmannskostnaðar vegna kröfunnar og kostnaðar við öflun álitserðar Örorkunefndar. V hafi hafnað síðastnefnda kröfuliðnum, en kostnaður M vegna álitserðarinnar hafi numið 315.000 kr. M telur öflun álitserðarinnar eðlilegan þátt gagnaöflunar, sbr. 1. mgr. 10. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993. Þá teljist sá kostnaður til sjúkrakostnaðar, sbr. 1. gr. sömu laga. Niðurstaða Örorkunefndar hafi verið grundvöllur bótauppgjörs milli aðila, og þá sýni niðurstaða hennar að fullt tilefni hafi verið fyrir M að leita hennar. Þá varði ágreiningur aðila ekki fjárhæðina sem slíka, heldur einungis greiðsluskyldu V vegna þessa þáttar kröfu M. Er þess því krafist að V endurgreiði M kostnað vegna umræddrar álitserðar.

Í bréfi sínu til nefndarinnar krefst V í fyrsta lagi frávísunar þar sem um sé að ræða ágreining um bótafjárhæðir, og nefndin úrskurði ekki um bótafjárhæðir nema að fengnu samþykki allra málsaðila, sbr. 2. mgr. 3. gr. samþykkta nefndarinnar. Samþykki V liggi ekki fyrir. Verði málið tekið til efnislegrar afgreiðslu hafnar V hins vegar kröfunni. Óumdeilt sé að kostnaður við öflun matsgerðar fyrir málhöfðun falli undir ákvæði 1. gr. skaðabótalaga, sé slíkur kostnaður nauðsynlegur og eðlilegur. Í þessu tilviki sé um að ræða álit sem M ákvað einhliða að afla efir að V og lögmaður M hafi staðið sameiginlega að upphaflegu mati. Löng hefð sé fyrir að slíkar matsgerðir teljist fullgild sönnunargögn. Munurinn á niðurstöðum þeirrar matgerðar og álitserðar Örorkunefndar sé afar lítill, og verði ekki séð af þeirri síðarnefndu að hún sé „réttari“ auk þess sem sönnunargildi hennar sé ekki meira. Geti ekki talist eðlilegt að tjónþola sé heimilt að stofna til aukins kostnaðar sem vátryggiandi eða tjónvaldur þurfi að greiða óháð því hvort hann hafi verið nauðsynlegur eða leitt til verulegra breytinga varðandi t.d. mat á afleiðingum slyss. Þá hafi M verið í lófa lagið að leita til Örorkunefndar strax í upphafi, en V hafi borið allan kostnað af fyrri matgerð. Er kröfu M því hafnað.

Í viðbótarathugasemdum M er því hafnað að um sé að ræða ágreining um bótafjárhæðir. Ágreiningurinn varði greiðsluskyldu á útlögðum kostnaði vegna slyss, en ekki fjárhæð hans. V hafi greitt bætur til samræmis við niðurstöðu Örorkunefndar, sem hafi verið aflað í samræmi við 10. gr. skaðabótalaga. Í því felist viðurkenning félagsins á að umræddur kostnaður hafi verið nauðsynlegur og eðlilegur.

Álit.

Samkvæmt 1. mgr. 3. gr. samþykkta úrskurðarnefndar í vátryggingamálum sem birtar eru með auglýsingu nr. 1090/2005 í B-deild Stjórnartíðinda úrskurðar hún um ágreining varðandi bótaskyldu, þ.m.t. sök og sakarskiptingu, milli málskotsaðila og vátryggingafélags, sem starfsleyfi hefur hér á landi. Jafnframt úrskurðar nefndin um ágreining, sem varðar ákvæði laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga. Fram kemur í 2. mgr. 3. gr. samþykkta nefndarinnar að hún taki ekki afstöðu til bótafjárhæða nema að fengnu sérstöku samþykki allra málsaðila. V hefur krafist frávísunar á grundvelli þess að um sé að ræða ágreining um bótafjárhæðir. Ekki er hægt að fallast á þá afstöðu, enda tekur nefndin ekki afstöðu til fjárhæðar kröfu M sem slíkrar, heldur þess hvort greiðsluskylda V vegna kostnaðar við öflun álitserðar Örorkunefndar sér til staðar. Verður ágreiningur aðila því tekinn til efnislegrar afgreiðslu. Óumdeilt er að kostnaður við matsgerðir falli sem slíkur undir ákvæði 1. gr. skaðabótalaga. Í 1. málslið 1. mgr. 10. gr. skaðabótalaga segir að þegar fyrir liggi sérfræðilegt álit um

örorku- og/eða miskastig tjónþola, eða þá læknisfræðilegu þætti sem meta þurfi til að uppgjör samkvæmt lögnum geti farið fram, geti hvor um sig, tjónþoli eða sá sem krafinn er bóta, borið álitid undir örorkunefnd. Verður því að telja að aðgerðir M, þegar hann óskaði eftir álit Öorkunefndar, hafi verið til samræmis við þessa heimild. Er þá gert ráð fyrir því að kostnaður vegna álitserða Öorkunefndar falli á þann sem ber bótaábyrgð á tjóni. Verður því að telja greiðsluskyldu fyrir hendi. Þá verður ekki byggt á dómi Héraðsdóms Reykjavíkur í máli E-7021/2009 sem V vísar til í bréfi sínu, en ekki verður séð að ágreiningur þess máls hafi varðað heimild skaðabótalaga til að leita álit Öorkunefndar. Verður því fallist á kröfu M.

Niðurstaða.

M á rétt til greiðslu vegna kostnaðar við öflun álitserðar Öorkunefndar, úr slysatryggingu ökumanns og eiganda bifreiðarinnar A hjá V.

Reykjavík, 19. október 2021.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.